

ИВАН СЕРАФИМОВ
БЕЗКРАЙНОТО УМНОЖЕНИЕ

chitanka.info

Всичко започна необратимо, внезапно. От едно движение, от потрепване на ръка. Сякаш вятърът беше оронил семена от чашките на разцъфтели върху огромна пропаст цветя и те, нищожни и слаби, са съборили късчета пръст, песъчинки, после са започнали да се срутват камъни, рукнали са надолу по сипея, като че ли цялата планина потегля нанякъде, свлича се, чезне...

* * *

По повърхността на планетата, на която попаднаха, нямаше нито цветя, нито треви, дървета, храсти, нито тичинка от глухарче. Страшно спокойно и гладко беше всичко край тях. Нямо, неизразимо, синьо... Погледнаха се с напиреща радост в очите, свалиха скафандрите и боси заслизаха по стълбата. Светлината се плискаше в нозете им и ги обливаше целите.

Направиха първата крачка със страх, едва-едва по гладката и непозната повърхност. Само сиянието, светлината около тях като че ли се промени, потръпна. Инак си оставаше същата. Нито проскърца под ходилата им, нито се орони късче от нея, нито се чу някакъв звук. Все едно, че не стъпваха никъде... И изведнъж, когато жената пристъпи отново, малко по-спокойно и сигурно и се извърна назад, онемя от учудване. С внезапен порив се притисна към него. И той остана така, вцепенен, не можеше, не, не биваше да помръдва повече, изправил се, ням, на пръсти. Усети как те започнаха да изтръпват, но не смееше да направи нито едно движение повече. Не смееше да пристъпи напред, не смееше да прилепи ходилата си отново към повърхността.

Точно под петите на мъжа и жената беше поникнало по едно нежнозелено стръкче трева. С бледо стебло, с нежни, едва-едва очертани листа. И двамата бяха съвсем сигурни, че това са единствените растения на планетата. Тези два стръка, израснали в техните стъпки.

Нозете ги заболяха от усилието да не помръдват, да останат колкото се може по-дълго така, сковаваха се. Не можеха да се върнат, а и не смееха да пристъпят още веднъж и още веднъж. Стъбълцата почти не потрепваха, но бяха живи. Растяха в синевата на въздуха, в синевата на цялата няма като стъкло планета, покълваха от самото небитие,

преграждаха пътя на мъжа и жената назад, докосваха вече петите им. Опитваха се още малко да се изправят, да изпънат докрай нозете си, за да не премажат тревата, но това вече им струваше много усилия във вцепенението и изнемогата.

Двата стръка трева като два гвоздеа бяха приковали нозете им.

* * *

Вълнението, което обзе и двамата, напрежението, страхът, че нарушават нещо неведомо, но безкрайно важно в живота на тази планета, неусетно се превърна в неосъзната, но буйна радост. Мъжът се втурна напред, хванал здраво с ръката си дланта на жената, с която месеци летяха дотук и делиха наравно всичко. Затичаха се по гладката повърхност, по която необяснимо как растеше сега трева. Сипеха се, никнеха, избуяваха бледи тревички.

По безкрайната равнина сякаш от синкавобял и прозрачен лед се извиваше нишката, по която вървяха, тичаха в най-различни посоки. Заграждаха кръгове, рисуваха птици, ята, градини. Струваше им се, че още днес, в този миг, трябваше да обходят планетата открай докрай. Да я заселят, да я пробудят. Да никнат след тях стъбълца след всяко движение, махване с ръка, ласка...

Тичаха, задъхваха се от тичане. Всичко, което напираше под петите им, трябваше да се появи, да дойде. Без болка и без страдание — само с възторг, радост, тичане, нежност...

Мигове, часове или дни минаваха... Леките дрехи по тях им пречеха. Те ги сваляха от себе си, хвърляха ги някъде настрани, като пущаха само за миг ръцете си. Растяха цветя, разтваряха пъпките си, цъфтяха... Необикновено бързо. Просто се виждаше как се подаваха от земята, променяха формата си, появяваха се листенца, после бледозелени цветни пъпки, разтваряха се, появяваха се тичинки, ронеше се прашец. Фиданки разперваха клоните си, хвърляха сянка в различна посока, осветени от трите слънца в небосвода. Въздухът беше премрежен, изтръпнал. Все по-нагоре и по-нашироко растяха короните на дърветата, клоните пущаха нови филизи, появяваха се листа, цветове.

* * *

След всяко движение на мъжа и жената се раждаше нещо ново, нещо, което приличаше безкрайно на изживяното от тях на това място, само че приело формата на растение или цвят. Ако някога можеха да се връщат спокойно и бавно по същия път — всяко стебло, всяка извивка по него, зеленият мъх, дивата папрат, нежните клони на ябълки щяха да им напомнят изживяното на това място чувство, направеното движение, томлението в гласа или тялото.

Цялата планета запаметяваше нещо тяхно. Непробудно спалата досега непозната и странна материя с неизтощима сила завинаги се пробуждаше. Всяко спонтанно чувство, тръпка, вълнение — внезапно — за един миг се материализираха, придобиваха форма, уханье, цвят.

Мъжът и жената не мислеха нищо друго освен за това — колко е хубаво, колко е истинско всичко. Как се заражда и не умира, не може да спре, няма връщане вече обратно. Животът винаги ще съществува. И още повече бързаха — безсилни, останали без дъх, без шепот на устните...

Прегръщаха се, целуваха се, търкаляха се в появяващата се от душите им сякаш трева. Мъжът притискаше до гърдите си тялото на жената, потъваше безсилен в него, все нещо ново измисляше. Галеше бавно лицето ѝ, докосваше устните ѝ замислено приближаваше бавно лицето си до косите ѝ... И се развиваха силни и нежни листа, причудливи растения, не били никога досега на света. Прозрачни сенки обвиваха всяко тяхно движение, израстваше нов храст или фиданка, но те вече бяха отишли другаде. Тичаха, тичаха, тичаха...

* * *

Когато се свлякоха на земята, когато голотата, свянът и възторгът се сляха в едно, меко сияние освети разпилените около тях нежни стръкове, сякаш падна звезда или се роди най-красивото цвете.

Далече от тях след всяко движение на телата им, след всяко повдигане на гърдите им от вълнение растяха треви, сплитаха се, шумяха. Умората неусетно им вземаше всичко, очите им се затваряха в

топлата нощ, под почти притисналите ги до гърдите звезди. Ръцете им бавно се пуснаха, разтвориха се дланите, отделиха се една от друга.

Мъжът и жената лежаха сами на земята. И в същия миг един стрък помежду тях се сви, сгърчиха се листата, изсъхнаха... После още един, после още един... Бавно изсъхваха и умираха храсти, гниеха жълти листа, още на клоните на дърветата гниеха. Късчето материя под тях и край тях все по-бързо придобиваше своя предишен вид — гладка и синя като стъкло повърхност. Сякаш че никога нищо не е било. Свиваха се листа, треви, гниеха корени...

* * *

Мъжът се пробуди за миг, усети, че по тялото на жената, че по кожата ѝ преминаха тръпки на хлад, но не протегна ръка, не я обгърна, не я покри с тялото си — безсилен, щастлив и забравяш в съня си всичко наоколо...

Прошумоля влечуго помежду тях, плъзнаха лепкавите тела на голи и бавни охлюви, меките им тела оставяха слуз по полирано гладката повърхност на планетата. Едва чак сега мъжът се пробуди напълно, разтърси глава и за миг просто разбра целия ужас тук, започнал с тяхното стъпване на планетата. Всяка светла мисъл раждаше нови и нови неща, красота и смисъл на планетата, на която вече цял ден се намираха, но и от най-малката небрежност от непротегнатата му ръка да стопли тялото на жената, от най-малката подлост или лъжа животът тук щеше да се изражда, да придобива уродливи и грозни форми и уродливостта щеше да се умножава непрекъснато, ако само за миг престанеха да се обичат, да не си вярват, да се съмняват един в друг. Ако пуснат от изнемога ръцете си.

* * *

Материята на тази планета реагираше на всяко тяхно чувство, превръщаше го в един реален, жив символ. Самата тяхна любов се превръщаше в материална сила, преобразяваше всичко наоколо или го погубваше.

Мъжът не можеше да си прости вече безразсъдството, че още след първата крачка, след първия стрък под петите им не се върнаха, не отлетяха обратно. Макар че и това едва ли би променило нещо, нали бягството им щеше да бъде родено от страх... А сега вече бе късно, безкрайно късно за всичко.

... Дъждовните червеи свиваха и разпускаха телата си, промъкваха се помежду тях, необяснимо откъде плъзнаха плъхове, птици, подобни на прилепи се люлееха като мрежа във въздуха, докосваха голотата на спящата още жена.

Цялото му тяло се тресеше от мигновеността на тези превъплъщения. Зъбите му тракаха от хлад. Обви жената с немите си ръце, притисна се в изнемога към нея, сякаш искаше да достигне до самото начало на смъртта и живота, на сушата и водата. В съня си жената беше докрай всеотдайна. Притисна ръцете си около тялото му. И той усети как всичко край тях занемя и потръпна отново... Потеглиха пак силни треви, нежни листа се извиваха в светлия здрач, наедряваха пъпките на цветята. Материята правеше и най-нежната тръпка стократно по-истинска, по-жива... зеленината заливаше всичко край тях, житата растяха, класовете настъпваха бавно към хоризонта като кръгове и вълни във водата, неподвижна и гладка до онзи миг, в който отдън небосвода се е откъснала птица и е паднала в нея, без да помръдва с крила. Нещо дълбоко в планетата се беше събудило веднъж и завинаги...

* * *

Нямаше изход. Техните чувства бяха влезли в съприкосновение със самата материя, превръщаха самата материалност на този свят в символ на своите тръпки, вълнения, мисли. Трябваше само едно да искат от себе си — да не си позволят никога нито една мрачна мисъл, нито една зла дума. Да не стигат никога до презрението, безразличието, лъжата и подлостта. В същност предстоеше им най-страшното — да свикнат с възторга, да не си позволяват нищо друго освен възторг, да не си позволяват неискреност никога. И когато ги обзема ужасът, да намират в себе си сили за радост, възторг, крясък от щастие.

Мъжът затвори от изнемога очи. Постоя само миг или два така. И усети как се посипаха голи охлюви върху земята като мехурите на дъждовна вода в мътните локви, внезапно изникващи там и оставащи дълго на същото място. Сякаш не изпълзяваха от пръстта, а от въздуха идваха на земята. Изведнъж се натрупваха като обрив по тялото от докосване на листа на коприва по кожата. Сякаш се надигаше самата повърхност на полираната като стъкло планета, издуваше се нещо под нея на точно определено място, след това се отделяха късове топки поресто и обвито със слуз месо...

Мъжът бавно се овладя. По лицето му мина усмивка. Нежно притисна гърдата си към тялото на жената и усещайки познатите тръпки на премала от щастие, бавно заспа. Планетата загъмжа от поникващи стръкове, сякаш че милиарди мравки бяха тръгнали нанякъде и всяка от тях неотменимо носеше търпеливо, чевръсто една зелена и тънка тревичка. Не даже трева, а кълнче...

* * *

Вятърът бавно, безкрайно далече разнасяше сивия прах от телата на старец и на старица. Те лежаха върху пръстта сред бледозелени и буйни треви, вплели костите си, прешлените на пръстите, китките на ръцете, като че ли бяха издъхнали едновременно, в един и същ миг и никой не е имал време да пусне ръката на другия. Самото място, където бяха лежали телата, пронизваха зелени и буйни стръкове. Толкова гъста беше тревата там, едва си намираще място всеки нов стрък. И нови, и нови стебла напиреха...

Животът, това безкрайно умножение, продължаваше далече-далече от двете разпилени от вятъра фигури. Завземаше нови и нови пространства, препълваше всичко до самите звезди.

* * *

В същност бяха изминали само няколко дни, откакто мъжът и жената направиха първата крачка на тази планета...

Публикувано в алманах „Спектър’84“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.